Herkese Bangkok'tan merhabalar,

Başlangıcı Erasmus stajlarına göre biraz farklı oldu benim yolculuğumun aslında. Dünyada mimarlığın nasıl ilerlediğini öğrenmek için yurtdışında staj yapmak ya da çalışmak istiyordum ama Uzakdoğu'dan başlamak aklımın ucundan bile geçmemişti, açıkçası Uzakdoğu-Asya kültürü beni çok heyecanlandıran meraklandıran bir kültür de değildi. Bu arada amcam bir süredir Bangkok'ta yaşıyordu, beni de laf arasında tatil için çağırıyordu ama hem uzak olduğu için hem de kışın okula devam ettiğim için gidememiştim. Bu yıl staj için Bangkok'taki mimarlık ofislerine başvuru yapmaya başladım, bir anda beklenmedik bir heyecan oldu: Ne olursa olsun kıta değiştirip bambaşka bir 'kültüre dahil olma' fikri epey etkiliyor insanı. Bir ofisten kabul cevabı geldi, ben de neresi olursa olsun müthiş bir tecrübe olacağını düşünüp gitmeye karar verdim. Yazışmalar, hazırlıklar derken ben kendimi bir anda Bangkok havaalanında buldum. İlk şokumu da pasaport kontrolünde yaşadım; 'Is it your first time in Thailand?' demeye çalışıyormuş ama Thai dilinde 'S' ve 'R' sesleri kullanılmadığı için 'It it youl filtt time in Thailand' olarak telaffuz etti, haliyle ben de anlamadım. Sonra o malum nemli hava... ki ben bir Antalyalı olarak neme gerçekten aşina olduğumu düşünürdüm. Bu kadar sıcak havaya sadece sokaklarda maruz kalıyorsun, sokaklar dışında her yer ince bir hırkaya ihtiyaç duyacak kadar soğuk, BTS ise daha da soğuk!

BTS viyadüklere kurulmuş tramvay hattı, Sky Train diye de geçiyor. BTS en hızlı ulaşım aracı ama kesinlikle en ucuzu değil, gittiğin durak başına ücretlendirme yapıyor ve her durak 50 kr kadar. Motor taksiler ve Tuk Tuklar var, onlar da turistlere ve kısa mesafelere yönelik oldukları için pek uygun değiller. Taksiler çok çok ucuz ama trafikten dolayı pek tercih etmedim çünkü sürekli bi yerlere yetişmeye çalışıyorum. Ama yetişemiyorum çünkü benim dışımda hiç kimse bi yere yetişmeye çalışmıyor, kendilerini hiç bir şey için sıkıntıya sokup yormuyor gibiler, olmuyorsa olmuyor şeklinde bakıp ruh sağlıklarını düşünüyorlar ama Türkiye'den gelen biri olarak benim buna ayak uydurmam pek mümkün olmadığı için genelde koşturarak geçiyorum yanlarından, ofise geç kalmamak için. Ofisim Bangkok'un

Taksim'i sayılacak bir yerde olduğu için de aşırı yoğun bir insan trafiği oluyor. Sonra ofise geliyorum ve sakinlik...

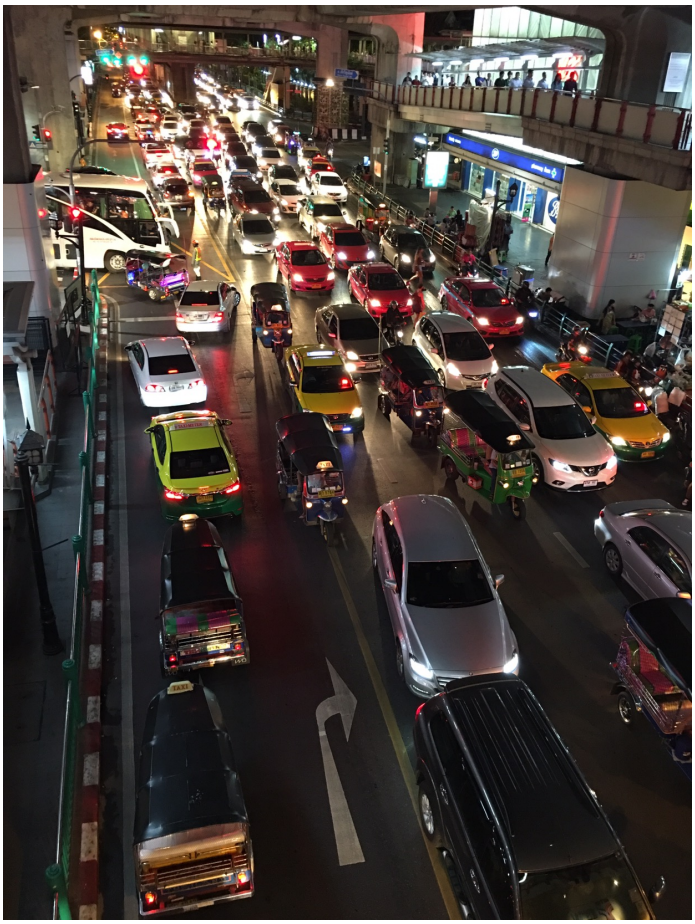

Atelier of Architects diye bir ofiste çalışıyorum. Buraya gelirken biraz korkuyordum açıkçası. Bilmediğim bir kültür ve çalışma sürecine dahil olma fikri de biraz ürkütmüştü beni. Ofisteki ilk günüm de bu korkuların boşa olduğunu ve herkesin ne kadar tatlı olduğunu düşünmekle geçti. Çok düzenli bir çalışma ortamı var ama çok yavaşlar. Sabahları derin bir sessizlikten sonra herkes bir anda konuşmaya-gülüşmeye başlıyor, zaten genel olarak da hiç kimseyi mutsuz ya da sinirli görmedim.

Burada insanların mutsuz olmak gibi bir dertleri yok, dediğim gibi onları mutsuz eden her şeyden koşarak kaçıyorlar ve bu sayede sokakta gördüğüm 60 yaşında görünen insanlar aslında 80-90 yaşında oluyorlar! Herkes olduğu yaşından -10 gösteriyor, bilmiyorum belki de yedikleri böceklerdendir...

Evet o "böcek yiyorlar" efsanesi doğru! Ben de buraya gelip sokaklarda pişen böceklerin kokusunu alana kadar tadlarına bakacağımı söylüyordum hatta. Ama o çıkan alışılmadık kokulardan dolayı böcekçi teyzelerin-amcaların tezgahlarına yanaşmam mümkün değil!

Kanalizasyon şebekesi sanırım yok burada, şehrin altyapısı yetersiz ve kanalizasyona gitmesi gerekenler de şehrin ortasından geçen dev nehre gidiyor! Elektrik kabloları da aynı şekilde altyapı eksikliğinden nasibini almış elektrik direklerine bağlı bir şekilde tependen geçen kablolar... Buradaki arkadaşlarımın hepsi, ayrı ayrı kablolardan ne kadar rahatsız olduklarından bahsettiler ama bir turist olarak buraya geldiğimi düşünürsek bence şehrin en büyük ayırt edici özelliklerinden birisi o tependen geçen birbirine girmiş milyonlarca kabloyu görmek. Kabloları takip ederek yolunu bulmak da mümkün tabii, hehe.

Tapınaklar! Kentin her noktasında tapınaklar var ve bu tapınakları görmesen bile varlıklarını hissediyorsun, turuncu bezlerle vücutlarını örtmüş kel adamların sıklığından tapınağa yakınlığını anlayabiliyorsun.

Kesinlikle görülmesi gereken rengarenk, hayatın hiç durmadığı, insanların yüzlerinden huzur ve gülümsemenin eksik olmadığı bir şehir Bangkok. Bir gün bu huzura bizim de ulaşabileceğimizi umut ediyorum.

Ofisteki ve dışarıdaki hayatımda kesinlikle çok fazla katkısı olduğunu düşündüğüm hocalarıma çok çok teşekkür ediyorum. MEF'te mimarlık okuduğum için gerçekten çok şanslıyım bunları asla kendimi zorunda hissettiğim için değil gerçek hislerim olduğu için yazıyorum!

Sevgiler, öpücükler

Öykü